

עם "הפדגוג":

באוסטריה-אונגריה:

לשנה: 15.50 קראנען, לחצי שנה: 7.75 קראנען, לרבע שנה: 3.90 קראנען.

ברוסיה:

לשנה: 6 רויב, לחצי שנה: 3 רויב, לרבע שנה: 1.50.

בשאר ארצות:

באשכנז לשנה: 18 מארק, באנגליה לשנה: 12 שילינג, בארצות לשנה: 17 פֿרנק, בארץ ישראל לשנה: 16 פֿרנק, בעד חלוף האדריסה 20 קאָפּ.

סחיר מודעות: בעד כל שורה קטנה פטיט 38 ה' 15 ק'.

תנאי החתימה.

באוסטריה-אונגריה: לשנה: 10.50 קראנען, לחצי שנה: 5.25 קראנען, לרבע שנה: 2.70 קראנען.

ברוסיה: לשנה: 4 רויב, לחצי שנה: 2 רויב, לרבע שנה: 1 רויב. בשאר ארצות: באשכנז לשנה: 9 מארק, באנגליה לשנה: 8 שילינג, בשאר ארצות לשנה: 11 פֿרנק, בארץ ישראל לשנה: 10 פֿרנק.

החותמים לשנה שלמה יקבלו בסוף השנה תשורה יפה הנם. דמי החתימה יוכלו לשלם גם לשעורין: 2 רובל בעת החתימה, ושני הרובל הנותרים בראשית הרבע השני (ובשאר ארצות ככסף המדינה לפי הקורם).

סחיר כל גומר 10 קאָפּ, 25 העללער.

Krakau, 15 Juli (2 Juli) 1903.

גליון מ.

קרבוקי יום ד' כי תמוז תרס"ג.

תָּבֵן: משירת החרגול (שיר), ש. ל. גרדון. — מתוך החרכה (אגדה), יהודה שטיינברג. — נחל ארנון (ציור), — עציון גבר (ציור). — הצוענית העברית, (ספור. המשך), יהודה שטיינברג. — בין אוכלי אדם (ספור) ג'רג' מורבר, תרגום * — חדשות, — ראש הר ההר (ציור), — נשי מדין בשביה (ע"פ ציורים עתיקים). — נרבות. — מודעות.

היש, היש, היש, היששש!!
 אָז היש קל
 רָסִים זֶה טל
 אַל פֿרָחי אַביאַה שָׁם,
 הַעומד עֵדֵן וְנָם;
 בְּנִשְׁיָקָה קִלָּה אַט אַט
 אַפְתַּח פֿיִיכּוֹסוֹ הַקַּט
 וּלְתוֹכוֹ אָרִיק הָרָסִים —
 סִים, סִים, סִיססס!

... זֶה זֶה זֶה!
 הָבֵה, שָׁמֶשׁ, שָׁמֶשׁ עַל,
 קָרָן אֹזר וְנִמְשָׁף טַל,
 אֹזר חֶם צֶה,
 טִיף טַל וְךָ
 לִי וּלְפִרְחֵי־בְלִתֵי רֵךְ,
 הַמְנַמְנֵם בְּחֵרִיעַ נֶעִיר —
 צִיר, צִיר, צִיר!

זו, זו, נו! —

נאני לי אז אהגד

על מתני קצה קו-האור

ובשריקת גיל: שריק, שריק!

עוף ארחיק, ארחיק —

ואסתובב במרומי-רום

מקצה-רום ועד קצה יום;

ובעודי אחוז בקו

אתפל אל תוך התהום

של זהר רב,

ש. ל. גררון.

ואתרחץ ואשתולל:

רנע קמ אני צולל

מטה קטה — ופתאם

ואני שנית ברום.

מתרועע וחונג

חג האור, ומתמוגג

מרב תענוג ורך וניל —

צליל, צליל, צליל!

זו, זו!

— זו —

ש. ל. גררון.

מתוך התרבה.

(אגדה).

והאבלות שוכנת פעננה שחורה על המקום, והנהרות
לוחשים קינות וקללות, והקרים בופים ראשיהם מפני
השמים, והעמקים מתחבאים מפני השמש — אין עין, אין
צמח, אין חי.

רק שתי תרבות נשארו שם: אחת נמוכה, שהיתה
בית כנסת קימים קדמונים, נאחת גבוהה, והיא היתה בית
הגשק בימים ההם.

וברק יונה אחת ועורב אחד נשארו שם, ושניהם חיים
באלמנות. היונה כרתה לה את התרבה הגבוהה לקן לה,
והעורב בחר לו את התרבה הנמוכה הקרובה אל
הצפרדעים שבנהרות.

ווקנים הם העורב והיונה מאד-מאד, וזכרים הם
עוד את ימי המלחמה הנוראה, כי נשבע מלאך המות על
המקום שהוא לאמר: "חי אני, אם אסיר הנה בדרך כל
הארץ, כי אך בחרב, באש ובדם אפקד על המקום הזה!"
ובני אדם אין שם בכל הכפר ההוא על בן לא
תבא שם חרב ואש ודם, ועל בן יחיו העורב והיונה עד
היום הזה.

ובכל יום מורט העורב נוצה אחת מנוצותיו ומומנה
בקנו, למען ידע מספר חדשי השנה וימי החדש, ככה
נעשה עד שמגיע ליום שבעה עשר בתמוז, אז מתחיל
הוא לאמר "קינות".

וגם היונה מורטת יום יום נוצה אחת מנוצותיה,
כדי שתדע חשבון הימים עד שמגיעה "לשפת נחמו"... אז
היא מתחלת — הונה ומצפצפת: נחמו, נחמו! ומצטערים
העורב והיונה מפני הכרדות הנוראה השוררת בקניהם.

מסביב לתרבות ביתר הנושנה אין ערים ואין
כפרים, אין שדות ויערים; הרים קרחים עומדים שם
כפופי ראש באבלים; עמקים עלובים מתחבאים בצל
הקרים מפני אור שמש וירם; נהרות ואנמים עוברים שם
בחשאי, מלחשים קינות ושולחים קללות על ראשי כל
שופכי דם, אשר בכל הארצות, ורום בי ועבר שם —
יתרוםם עשרה טפחים מעל הארץ, לכל יגע באדמה
המקללה ההיא.

כי הרבה דם מכני ישראל שתתה האדמה ההיא;
דם נקיים, ישרים, צדיקים.

ובשזרחת שם השמש, אינה זרחת כדי להעלות
אדים לעננים ולגשמי ברכה, אלא לנהף את הדם
הקדוש השפוך שם ולהעלות אותו השמימה.

ובשיוורדים שם לפעמים גשמי-נשף אינם יורדים
לתרות את האדמה הצמאה, אלא לשמף מעל הנהרות
הקדושים את הדם השמא, דם מרצחיהם, שנשפך עמם
יחד.

ונגר יוצא מאחד הסלעים הקודרים ויפרד לשני
נהרות: הנהר האחד שושף ומעביר את הדם השמא ואת
הנהרים השמאים — אל הארצות, שאין שם משפט וצדקה,
ורמי אדם נשפכים שם חנם; והנהר השני נוזל לאמו
ומעביר הוא את העצמות הקדושות של הרוגי ישראל
אל קברות המלכים, אשר אצל ירושלים.

(1) להפך אותו לאר.

ספר-התהלים קטן היה בידו, ויושה היה לו מאבותיו. והנה באשר הרים אחד הסגלים את ידו - והנה איש המופת פסוק אחד מפסוקי התהלים, וקרנע יבשה היה, ולא יכל להשיבה אליו.

ראו זאת יתר חילי הגדוד וימלאו כעס, וישמערו עליו, וירימו כלם את הניתותיהם לדרך, ולעשות בשרו כקברה.

ולחש איש המופת פסוק שני מתוך ספרו, וקרנע יבשו ידי כל הגדוד ותהינה כה פשוטות נגד השמש, וראשי התניות למעלה.

עורבים רבים ירדו ועמדו בבטחה על התניות, כי אמרו אך יער הוא זה, יער עומד בשלכת. ⁽¹⁾

רצה חיל המאסף, כי חיל החלוצ בצרה, וימחרו לישועתם. אך איש המופת בבר פסקי את פסוקו; והמה באשר עקרו רגליהם הנמיות, כן נשארו על מקומם; רגל ימנית פשוטה קדימה, והשגאלית נעוצה אחורה, ולא משו ממקומם.

רצה שר הצבא את חיליו עומדים על מקום אחד, ויבטח מאד ויפתח פיו לקללם, ואולם באשר פתח פיו לא יכל עוד לקרוא ולשוננו - תלויה בין שניו.

ככה עמדו זמן רב, עד אשר חמל עליהם איש המופת, ולחש עליהם פסוק מפסוקיו - ושבו לקדמתם וישובו אל ארצם, ויספרו את הדבר לפני המלך. וישלח המלך מנהג כבוד וחילים חדשים ורעננים, ויצו עליהם לאמר: אל תשובו אלי, עד אם הבאתם עמכם את ראש איש המופת!

ותבא המנהג ביום השבת בבקר, ואז היה יומנו של איש המופת, ולא יצא אליהם בפסוקיו אך עמד בבית הכנסת, עטוף בטליתו והתפלל עם הצבור.

ותבא המנהג דרך השער מאין מפריע, ויבטחו אל בית הכנסת; ובראותם את היהודים עטופים בטליתותיהם - צחקו בלבבם ואמרו: "ראה זה חילים מוונים!" ויפיערו פה לצחק וללגלג.

ואולם איש המופת קדם ופסק את פסוקו עליהם, ותחת צחוק ולעג יצא מפייהם: "הכל יודוך והכל ישבחוך, והכל יאמרו אין קדוש כדגני!"

ועמדו שם צפופים בבית הכנסת ומחוץ לבית הכנסת כל היום בתפלה, ולמחרת התנהדו ונשארו בבית עד אכרי המלחמה האחרונה.

ככה ארכו ימי המלחמה ימים רבים, ואיש איש מן האחים הצביא ביזמו על פי דרכו, עד כי התחילו האחים מתקוטטים איש ברעהו.

⁽¹⁾ בעת שנשרו העלים מעל העצים.
⁽²⁾ קרא.

ויש אשר תקרא היונה אל העורב: "קנו! מה מעשיך שם?" וענה העורב ואמר: "שומר אני את הקברות! ואת, אלמנה, מה את עושה?"

- צופיה אני למרחוק! - עונה היונה ומפסקת. ולפעמים קוראה היונה אל העורב: "קנו, מה אתה רואה שם? ספר נא לי והפינה מעט את יגוני!"

ומפסק העורב ואמר: "קברים אני רואה סביבי, אם לשמע ספור את תפצה, אלמנה, אספר לך מה שאני זוכר משקבר הימים על אדות שני האחים הקבורים פה."

- ספר ואשמע, אך בבקשה ממך - דבר אמת! והעורב אוסף רגליו תחת בטנו, מאמץ אליו את קנפיה, סוגר את עיניו ומתחיל מספר במשיח מתוך חלומיו:

- היה היו שני אחים צעירים בבית-העיר; שם האחד - שכחתי את שמותם! אבל זכר אני, שאחד היה "גבור נערץ", ואחד היה "איש מופת".

ויהי כאשר נאספו הרוקאים להלחם על העיר - ויבאו אנשי העיר אל שני האחים להנעץ עמם מה לעשות. ויתנדבו שני האחים להגן על העיר; וחני התנו ביניהם, כי איש איש מהם יעמד יום אחד בראש המנהג להלחם באויב. וכן היה: יום אחד היה ה"גבור" שר הצבא, וכיום המחרת - "איש המופת". וכן עמדו חליפות יום יום בראש עם המלחמה. הגבור חלק את העם ליהודים, נתן להם דגלים ונשק, ויצא בראשם.

ולא עמד איש בפניו ובפני מחנהו; הוא הנה אחר וקדם, ימין ושמאל; עיניו היו משוטטות בכל, לא הספיק אחד מחילי האויב להרים חרב - וכבר נתנה ידו!

מה שלא הספיק הגבור לחרג בתרבו, הנה בידו, ומה שלא הספיק בידו רמס ברגליו, הנה בכתפו, גורועותיו. אף תנועה אחת מאברי גופו לא היתה לשוא. סעדה גדולה הכין אז הגבור לעורבים!

ראו זאת היהודים, ויתעוררו וימלאו גם הם רוח נבונה, ויראו גם הם נפלאות בתרבתם ובקשתם. היונה הניעה בראשה הנה והנה, כמספקת בדרך; - האפשר?

העורב הסב ראשו מן השומעת - געלב ומתרעם עליה, על שהיא מטילה ספק בדרךיו.

הפי, אלמנה! את אינד מבינה, אינד וכולה להבין ואת! הפך היה לנצח, ונצח!

- האם ברצון תלוי הדבר?

- כן, וכיום השני יצא איש המופת, והוא חלק את מחנהו למנינים וצרכים לצבורים, וצפופים בטליתות מצניצות ותפילין בראשיהם, הכניסם לבתי כנסיות, והוא יצא בגפו להלחם במחנה, ואולם הוא לא נלחם לא בתרב ולא בתנית, אלא - בלחשים.

כַּשֵׁן הַצּוֹעֵנִית הָעֵבְרִיָּה.

(ספור).

(תקופה).

”מה הם לה? ומה הם בכלל?”

”הם בּוֹדֵי אֲנָשִׁים רַעִים, אֲבוֹרִים... אַף בִּי הֵם מְרֹאִים לָהּ אֲהַבָּה וְחֶסֶד... מַלְבִּישִׁים, מַאֲבִילִים אוֹתָהּ בְּכָל אֹת נַפְשָׁה... אֲבָל הֵם בּוֹדֵי מְבַקְשִׁים אֶךְ אֶת תּוֹעֲלֹתָם בְּדַבַּר הַזֶּה... בְּלִי סִבָּק... בִּי אִם לֹא בֶן – לְמָה לָהֶם כָּל הַצָּרָה הַזֹּאת?... בֶּן, הֵם מְבִיטִים עָלַי, כְּעַל ”חַפְזִי” שְׁלָהֶם... הֵם יַעֲשׂוּ בִּי מַה שְׁלֹבֶם חַפְזִי... כְּאַרְסֵם הַעוֹשֶׂה כְּשֶׁלֹּא... הֵם אֲמַנִּם לֹא הִשְׁמִיעוּ זֹאת מִפִּיהֶם, אֲבָל הַדָּבָר כְּרוּר... נִם אֲנִי מְרַגֵּשָׁה בְּלִבִּי, שְׂאֵנִי חִיבָת לָהֶם... חִיבָת הַרְבֵּה-הַרְבֵּה; בְּכִלִּי אֲנִי חִיבָת לָהֶם, וְהֵם הוֹלְכִים וּמְשַׁפְּעִים עָלַי עוֹד רַב טוֹבָה, עַד שֶׁלֹּא יִשָּׂאֵר מִשְׁלִי מֵאוֹם לְעַצְמִי! כְּלִי אֲהִיָּה שִׁיבָת לָהֶם!... עַל כֵּן אֲנִי שׁוֹנְאָה אוֹתָם וְאֶת כָּל חֲסָדֵיהֶם... אֶךְ לְעִשְׁקֵנִי הֵם רוֹצִים...”

מִשְׁמַעוֹן וְרַבְּקָה עֲבָרָה מִחֻשְׁבָּתָהּ אֶל מְרִים, עֲלִיהָ לֹא חֻשְׁבָּה הַרְבֵּה, הִיא מְצָאָה, שֶׁנֶּעְרָה זֶה מִתְרַאָּה כְּטוֹבָה, מִתְנַפֵּה, מִתְקַשְׁטָה, אֲבָל אֵינָה יָפָה בְּכָלָּה.

וְשַׁלְמָה? הַנַּעַר הַמְּסֻלָּסֵל וְהַנִּפְּה הֵנָּה הוּא... הוּא רַמְיָא!... הוּא הַבְּטִיחַ לָהּ לְהַשִּׁיב לָהּ אֶת הַחֲרִיָּה הָרֵאשׁוֹנִים, וְלֹא קָנַם אֶת דְּבָרָיו...

”אֲמַנִּם קָשָׁה הוּא הַדָּבָר מְאֹד: אֵין לֹו שׁוֹם סִמָּן לְמַצָּא וְלִדְעַת גַּם אֶת מְקוֹם מוֹלְדָתָי, אֲנִי לֹא אֲמַרְתִּי לוֹ... וְגַם אֲנִי אֵינִי יוֹדַעַת... לוֹ נִסְעָתִי מֵעִיר לְעִיר, הֵייתִי מְבִירָה אֶת עִירִי... אֶת נְנוּטִיהָ... חֲצֵרוֹתֶיהָ... אֶת בֵּית הַבְּנוּסָת שֵׁשֶׁם הֵנָּה אֲבִי...”

הַאֲחִ! הִיא נִגְבְּרָה עִתָּה!... אֲבִיָּה הֵנָּה ”סָוֶן”.

אֲבָל זֶה אֵינְנוּ סָוֶן מְבַתָּק, בְּכָל עִיר גֵּשׁ סָוֶן, הִיא אֵינָה יוֹדַעַת שֵׁם הָעִיר...

אֲבָל הוּא הַלֹּא הַבְּטִיחַ הַבְּטִיחַ אוֹתָהּ!

וְיֹתֵר אֵין לָהּ טַעֲנוֹת עָלֶיהָ?...

ח.

הַדָּבָר הֵנָּה כְּעֵבֶר שָׁנָה וְחֲדָשִׁים מְסַפֵּר מַעַת שְׁבָאָה בַּתְּיָה אֶל בֵּית אֲקָרְמָן.

בֵּית אֲקָרְמָן הַעֲשִׂיר הֵנָּה גְּדוֹל וְיָפָה וּמְרוּחַ יוֹתֵר מִכָּל בַּתֵּי הַרְחוֹב, פְּנֵי הַבַּיִת פָּנוּ אֶל הַרְחוֹב, וְאַחֲרָיו – אֶל הַנָּאָה, וְאֶל הַנָּה חֲלוֹן פְּתוּחַ מִתְּדַר הַיְלָדִים, הַחֲדָר הַנִּפְּה הֵנָּה שֶׁל מְרִים וְשַׁלְמָה; אֶךְ מַעַת שְׁבָאָה בַּתְּיָה פָּנוּ לְשַׁלְמָה חֲדָר סְמוּךְ אֵלָיו, וְאֶת מִשְׁבָּבוֹ אֲצֵל הַחֲלוֹן נָתַנּוּ לְבַתְּיָה.

חֲדָר הַיְלָדִים הֵנָּה פְּתוּחַ מִעֵבֶר אֶחָד לְחֲדָר הַקְּסָן שֶׁל שַׁלְמָה, וּמִן הָעֵבֶר הַשְּׁנִי אֶל חֲדָר שְׁמַעוֹן וְרַבְּקָה, שְׁנֵי הַפְּתָחִים הָיוּ מוֹנְגִּים בְּאַרְבַּע שְׁמֹשׁוֹת גְּדוֹלוֹת וּמְבִסִּים בְּיוֹלֹנוֹת.

הַלַּיְלָה הֵנָּה בְּסוּף תְּמִיזָה אֶחָד הַלַּיְלוֹת שֶׁבְּסוּף הַחֲדָשׁ, אוֹ, כְּאֲשֶׁר יֹאמַר בְּ”אֶהֱל” – כְּעַת שֶׁהַלַּיְלָה סָנַר אֶת עֵינָיו הָאֲחַת וַיִּישָׁן, בְּכָל הַחֲדָרִים הֵנָּה חֲשׂוּף, כְּלָם יִשְׁנֵי שָׁנָה נַעִימָה בְּקִרְיֹרוֹת הַלַּיְלָה הַנַּעִימָה, אֶךְ בַּתְּיָה לֹא נָמָה עוֹד אֶת שְׁנֵתָהּ, וְכִבֵּר קָצָה נִפְשָׁה לְשַׁמַּע אֶת הַנְּחֻרוֹת הַמְּשֻׁנוֹת, שְׁמֵרִים מִשְׁמִיעָה מִתּוֹךְ שְׁנֵתָהּ, וְהִשְׁכַּח חֲרָה לָהּ עָלֶיהָ עַל הַפְּרִיעָה בְּנְחֻרוֹתֶיהָ אֶת הַרוֹמְיָה, כְּשֶׁעָה שֶׁהִיא עָרָה וְחַפְצָה לְשִׁנּוֹת בְּרַמְיֹנוֹת.

הִיא הַחֲזִירָה אֶת בְּנִיָּה אֶל הַחֲלוֹן הַפְּתוּחַ אֶל הַנָּה וְהַתְּחִילָה לְתַקְּשׁוֹב אֶל לַחַשׁ הַרוּחַ בֵּין הָעֵלִים כְּלִיל הָאֶפֶל, מִיּוֹם שֶׁשְׁבָאָה אֶל בֵּית אֲקָרְמָן אֲהַבָּה אֶת הַמְּקוֹם הַזֶּה, אֶת הַצֵּל הַנָּעִים אֲשֶׁר פָּרְשׂוּ הַעֲצִים הַנַּעֲנָפִים, וְלֹא נָתַנּוּ גַם לְקוֹנֵי הַשֶּׁמֶשׁ לְחֲדָר הַחֲדָרָה, הִיא אֲהַבָּה בְּכָלֵל אֶת הַחֲשָׁף וְהַדְּמָמָה, אֲחֵרֵי הַתְּמָלָה הַרְבֵּה וְאוֹרֵר הַיּוֹם הַגְּדוֹל שֶׁל הַיּוֹשֵׁב.

הִיא הַשְּׁתַקְּעָה כְּמִחְשָׁבוֹת רַבּוֹת, עֲבָרָה וְדַלְגָּה מִמִּחְשָׁבָה לְמִחְשָׁבָה עַד שֶׁעֲמָדָה עַל שְׁמַעוֹן וְרַבְּקָה אֲקָרְמָן.

השכנים ושומרי הלילות באו נבְהלים אל בית אקרמן והנה לעיניהם מחנה מחריר לב: שמעון ורבקה כפותים בידיהם ורגליהם, וחבל ענוב משני קצותיו היושם על צווארי שניהם עד אשר אם ינוע האחד ממקומו, יחנק השני; כפי איש-איש מהם שומה מטפחת, למען אשר לא ישמע קולם אם יצעקו, ובקשי גרול שאפו האמללים רוח.

כל הארונות והארנונים היו פתוחים וריקים; צרורות רבים של מלבושים וכלי כסף וזהב היו מנחים צבורים, אך לא הספיקו הצוענים לקחת מאוּם.

בתיה ראתה ונוכחה, כי טענה בחשבונה, הצוענים לא באו כלל בשבילה. הם גם לא שאָלו מאת הקפותים איה מקום משכבה; ויכול היות, שאָלו מצאה בראשונה, היו הורגים אותה, תמה באו רק לנגב, לרצח ולשלל שָלל. הרעיון הנה העציבה מאד, בת האהל מצאה את עצמה עלובה ונפגעה.

הודות לחריצות השומרים, נתפשו הצוענים לאור בקר, והושבו העירה והושמו במאָקר.

למחרת היום התאספו רבים מסקרני העיר להביט במחנה יפה: בדיקת הצוענים והמסרם למשפט כמתנגשים בנפשות אדם. אך תקנת הסקרנים נכזבה.

מחפצי אקרמן לא נמצא אצלם דבר; ואמנם לא לקחו עמם מאוּם, כי לא הספיקה להם השעה, שמעון ורבקה לא יכלו להגיד דברור, שהם תמה הצוענים אשר היו בביתם בלילה, נעז בי שניהם נאסרו מתוך שנה; ובהיותם כפותים יחד בחבל ענוב על צווארם, לא יכלו להחזיר פניהם ולהביט אל השוֹדְרִים; רק בתיה יכלה להעיר עדות ברורה על אשמתם.

ובתיה הסתכלה בפני כל אחד מהם... הסתכלה בתמהוּן... בתנועת כתפיים, ופסקה ואמרה: "לא! לא אלה הם השוֹדְרִים שהיו בלילה בביתנו!" הצוענים הוצאו לחפשי.

(המשך בא)

ההודעה שמונברג.

(1) סקרן -- רוצה לראות ולרעת חבל.

בן יש!... היא מרגישה שלו גם השיב לה את הוריה, לא שָכְבָה חֲמֵתָה עָלָיו. אָכֵל על מה זה? מה היא הרעה אשר עשה לה? זה לא ברור לה עוד...

והיא חפצה להשתקע יותר במחשבה זו ולברר לעצמה את רגשותיה -- פתאם היא מקשיבה איה ועווע קל באויר... דומה לקפיצה קלה של איזו תיה קטנה... המיה קלה ולא זרה לה... מה זאת?

מחבר המטות מניע לאניה קול לחש קל... הקול צרוד ומוזר!... האמנם בחלומות ודברו שם?...

היא נבהלה מאד!... פתאם חשה נגיעה חמה ולחה על צווארה... דומה ללקיחת כלב... ותתחלחל, וברגע מששה ידה בדבר ששיר... רך... נחם... -- יחפור!?

היא לא טענה, היא הכירה אתו במשוישו, בלקיחתו, בהמיתו.

ופתאם הוצרו שני החברים חדר המטות וחדר שלמה -- באור בכה.

היא ירדה מעל מטתה, נתקרב אל חלון חדר שלמה ונתרם את הוילון...

"שָׁרְבֵר!!" -- כמעט שָׁרָאָה בקול.

הוא מדליק גפרורים ומחפש לאורם במטה שישן בה שלמה... פונה ממנו בשאט נפש... ומדליק עוד גפרור אחד ומחפש ביתר פנות החדר... מן חדר המטות הגיעו עוד הפעם קולות -- קצת יותר ברורים... דומים לתחנונים מתוך אנס...

היא הבינה ברנע את כל אשר יעשה פה: האהל בא להתנגם מבית אקרמן, ומחשבותיה עברו במחה כמעוף ברק: להשיבני אל האהל על פרחי לא יוכלו; הן ערה אני, יכולה אני לקפץ בעד החלון הפתוח להסתתר בין העצים, או להרים קול צעקה... הדבר אפוא אינו נוגע לי כל כך, את אבא ואמא יחרגו ואחר יבזו את כל אשר ימצאו.

ועל לבה עלה רעיון: אם תרים עתה קול צעקה תציל את האנשים ממות אכזרי, ותשלם להם רנע אחד על כל חסדיהם עמה ואהבתם לה.

וברנע הרימה קול צעקה, הרימה סקסל אחד קטן, ונתך בו על חלון חדר המטות, ונתקם רעש בכל אשר יכלה, הצוענים נבְהלו ונינוסו.

בין אוכלי אדם. פס

(ספור.)

מאת

ג'רד' מורבר.

I.

אבי ה'ה אחד מגדולי העשירים בפריז, ועל בן היו כל ימי נעוריו ימים טובים ונעימים. אבי ואפי אהבני בכל לבם ונפשם, וכל אשר שאלתי מהם לא מנעו ממני. למודי לא דרשו ממני הרבה עמל ועבודה, כי הנני אלהים בכשרונות טובים, ומורי גם הם לא הכבידו את עלם על בן הזקונים של חורי הטובים. ככה התענגתי כל הימים על אהבת חורי הנקרים עד מלאת לי עשרים שנה. אז אמר לי אבי הטוב:

— רב לך, בני האהוב, לשבת בית הוריד כנער קמון, ואתה כבר גדלת והיית לאיש.

— ומה אעשה אפוא, אבא טוב? התואיל לצות לי לנסוע לארצות שונות?

— בן, בני הטוב, — ענה אבא. — כבר הגיעה העת פי תקנה לך בעת התבל ומלואה. אבל ראה נא ראה, מה מבקרות עיני השוכב הזה!

— האת, אבא! — קראתי בעליצות נפשי. — מה רב טובך עלי, ומה אשוב לך על כל תגמולך עלי! הו, הלא זה הפצי האדיר לעבר ארצות וימים רחוקים, ולראות עמים רבים ושונים, ללמד לדעת את דרכי חיייהם וכל הליכותיהם. האת! מאשר אני אבא!

— ידעתי גם ידעתי, בני, — אמר אבא בשמחה, — פי תשמח על הדבר הזה, ועל בן קדמתי להביע לך, בני, את רצוני זה, שהוא גם רצונך.

כעבר שמונה ימים לפני אבא עד עיר החוף מרסיל וימן לי די כסף להוצאות הדרך וגם המחאות¹ נתן לי לכל פתי האוצר בערים הגדולות, אשר על פני כל כדור הארץ, ונברכני, כי אצליח בדרךי ואשוב בשלום הפיתה.

¹ מקמבים לקבל על פיהם כסף.

יבדתי באנני קמור ההולכת לאלקסנדריה של מצרים. — סע לשלום, בני האהוב, — קרא אבא אלי מרחוק — וכתב לנו לעתים קרובות! ואפע.

שתי שנים רצופות נסעתי, עברתי ארצות שונות וימים רחוקים וסבבתי את כל כדור הארץ. מרתי את מצרים, אסיה הקטנה, הודו, חפי ארץ סין, יפוניה, אוסטרליה. התמהמהתי במקומות, אשר טובו בעיני לשבת שם, ומרתי לעזב את המקומות אשר לא נעם לי לשבת בהם. רשמתי בספר זכרונותי את רשמיי הדרך, ובכל מקמבי הללתי את אבי הטוב על עצתו הנפלאה.

II.

באחד הימים יבדתי באנני ההולכת מעיר מלכורן אשר באוסטרליה לסן-פרנציסקו. והי תלילה בעברנו בין אי מרקנה נרחפה אננינו בכה גדול על צוק סלע אחר, ובמשך רגעים אחרים ירדה מצולה היא וכל אשר בה.

ברגע האסון הנורא הזה עמדתי על מקסה האנני ליד רב החובל והפקיד המישינים. קדחת קלה אחותני בלילה התוא ולא יכלתי לישן בתאי הקמון. על בן קמתי ממשכבי ועליתי להתענג על רוח הלילה.

תמקרה הזה הציל את חיי. — בקול אנחה מרה ואימה ירדה האנני במצולות הים, ואני התנפלתי אל סירה אחת קטנה, שהייתה תלויה בתחמית האנני ונאחזתי בה בכל כוחי.

לז היתה הסירה קשורה בקווקה אל האנני הגדולה, כי עתה אבדתי עם סירתי יחד. אך לאשרי הצלחתי לטהיר את החבל אשר חבר אותה אל האנני ואפל אני עם הסירה המימה.

וְאֵתְהַבֵּת לְעֶדֶף כְּמוֹד¹, רְאוּ מִהֵרָ, כִּי מְבִינִים הֵם אֵת הַתּוֹרָה הַזֹּאת עַל פִּי דְרָכָם, כִּי קָמוּ עֲלֵיהֶם כְּרַגַּע וַיִּתְרַגְּמוּ וַיֹּאכְלוּ אֶת הַיֶּשָׁרִים בְּתַאֲוָה רַבָּה.

כְּאִשֶּׁר מִשֵּׁשׁ נִשְׂיָא הַשֵּׁבִט אֶת מִתְנֵי, נִרְאָה לַעַג כּוּזָה עַל פְּנֵי הַמְּכַלְעִים; נִכְרְ הָיָה, כִּי לֹא הָיִיתִי דִּי שְׂמֹן בַּעֲדוֹ.

אַחֲרֵי מוֹעֵצָה קִצְרָה שְׂנוּעֵץ הַנְּשִׂיא עִם שׂוֹכֵי נִתָּן אוֹת לְהוֹבִילָנִי... אָנָּה? לְבֵית הַמִּטְבָּחִים, אוֹ לְבֵית הַפְּטוּם לְפִטְמֵי כּוּזָה עַד אִשֶּׁר אֲשַׁמְן?... וְאֲנִי נִפְשִׁי דָאֲבָה עָלַי עַל אִשֶּׁר לֹא יִרְדְּתִי בְּמִצְוֹתַי יַחַד עִם הָאֲנִיָּה וְאֲנִישֵׁי; כִּי הֲלֹא טוֹב טוֹב לְטַבַּע בְּנִים מֵהָיִוֹת לְמֵאֲכָל לְפָרְאֵי אָדָם אֵלֶּה.

אִז הוֹלִיכֹנִי שׂוֹכֵי דְרָדָה הַכֶּפֶר וְהַנְּשִׂיא הַלֶּךְ בְּרֵאשִׁים עַד כּוּזָה אֵל סִכָּה אַחַת, שְׁהִיְתָה גְדוּלָה וְנִבְהָה מִכָּל יִתְרֵהֶסְכָּבוֹת אִשֶּׁר בְּכֶפֶר, וְאִשֶּׁר הִיְתָה בְּנוּיָה מֵעֵץ יָקָר מְאֹד. אֲנִכִּי שְׁעָרְתִּי, כִּי זֶה הוּא בֵּית אֱלֹהֵיהֶם, וְאֲמַנְסֵם לֹא שְׁנִיתִי. כִּי אֲךָ בְּאֵתִי אֵל הַסִּכָּה הִכָּהָה מְאֹד פְּנִימָה, רְאִיתִי וְהִנֵּה הִיא מְלֵאָה פְּסִילֵי עֵץ רַבִּים וְשׁוּגִים, וְלִכְל פֶּסֶל רֵאשִׁי גְדוֹל וְכַמֵּן עֲבָה וְנִפְתָּחָה מְאֹד. הַפְּרָאִים דְּהַפְּטוּי לְלִבָּת לְפָנֵיהֶם וְהֵם הִלְכוּ מֵאַחֲרֵי כְּבִחְצֵי עֵגוּל. כְּאִשֶּׁר עֲמַדְתִּי עַל סֶף בֵּית־הָאֱלֹהִים זֶה, עֲמַדוּ בְלִם בְּדַמְמָה, כְּאֵלֹו חֲבוּ לְדַבְרֵמָה.

אָכַל לְמַת?

מִשְׁתַּוָּמָם הַבְּטָתִי מִיִּמִּינִי וּמִשְׁמָאלִי וּלְפָנַי; פְּתֹאִם הַכְּרַתִּי כְּאִיזָה עֵצִים הַעוֹמֵד בִּירְכֵיתִי הַסִּכָּה, שְׂמִפְנֵי הָאֶפֶל הַשׁוֹרֵר בָּהּ לֹא הַכְּרַתִּי כּוּזָה שׁוֹנֵה, וְדִי וְרַגְלִי לֹא הָיוּ אֲסוּרוֹת כִּי הַפְּרָאִים לֹא מִצְאוּ לָהֶם לְנַחֵץ לְאֶסְרֵנִי, בְּרֵאוֹתֵם כִּי אִינִי מִתְנַגֵּד לְהַפְּצִים בְּמֵאוֹמָה, אִז הָרִימוּתִי אֶת פְּעָמֵי וְאֶקְרַב מֵעַם אֵל הַעֵצִים הַזֵּה, אִשֶּׁר אֲךָ בְּשִׁכּוּלֹו הִבְיֹאוּנִי, בְּנִרְאָה הַפְּרָאִים הַלוֹם, וְזֵה מְאֹד הַשְׁתוּמְמָתִי בְּרֵאוֹתִי וְהִנֵּה—בְּבֶת אַרְפִּית גְּדוּלָה, בְּבֶת יָפָה וְנַחֲמָה מְאֹד, לְנִגַּד עֵינַי. גְּדֻלַּת מִטָּר וְעֵשְׂרִים סְנִימִטָּטָר, וְהִיא מְקֻשָּׁטָה בְּשִׁמְלֵת קְטִיפָה² נְחֻמָּה וְשׁוֹכְכֶת בְּאַרְבָּעֵי עֶזְרֵי יָפָה מְאֹד. הַבְּבָה שְׁכָבָה בְּעֵינֵים סְגוּרוֹת וְתִתִּי בְּמַתָּה יָפָה לְבוּשָׁה בְּשִׁמְלֵתָהּ הַיּוֹתֵר יָקָרָה וּמְפֹאָרָה, עַל רֵאשִׁי הַיְתָה מְנַבְשֶׁת גְּדוּלָה עִם נוֹצָה יָקָרָה, כְּכָל תְּלִי הַמוֹדָה בְּפָרְזֵי בַּעֲת הַחַיָּא. נְעֵלִים כְּהוֹת מְעוֹר רַךְ וְדָק עַל בְּגָלְיָהּ וּמְנוּלִי³ שְׂוִידֵיהָ עַל כְּפוֹת יָדֶיהָ, עַל אַחַת הַיָּדִים הָיָה תְּלִי מִפְתָּח, קִשּׁוֹר בְּגוּמוּנֵיהָ שֶׁל מִשִּׁי.

אִצֵּל הַבְּבָה הָיָה מִנְּחָה מִכְּסֵה הָאֲרָזֵי וְעַל הַמְּכֶסֶה הָיָה כְּתוּב בְּדִבְרֵים הָאֵלֶּה:

”הַמְּחֶסֶן⁴ יִשָּׁל תִּנְמַד הָאָדָם. — פְּרִיזוּ.

”לְמַעַן אִשֶּׁר תִּפְקַח הַבְּבָה אֶת עֵינֶיהָ וְתִנְעַע בּוֹרְעוֹתֶיהָ וְתִקְרָא ”אֶבָּא“ וְ”אֶמָּא, דְּרוּשׁ לְקַחַת אֶת הַתְּפִתָּח, לְשִׁים אוֹתוֹ ”בְּחוֹר תִּקְמָן אִשֶּׁר בְּצַד הַבְּבָה מִיִּמִּין וְלְסוּבְכוּ לְצַד יְמִין.”

¹ קְטִיפָה־סִמְטָה.

² מְנוּלִים—נְעֵלֵי־יָד.

⁴ מְחֶסֶן — חֲנִית גְּדוּלָה, מִצְנֵאוּי.

הַגְּלִים הַזּוֹעֵפִים מְלִמְלוּנֵי אָנָּה וְאָנָּה וַיִּסְחַפּוּנִי בְּנֶגְמֵי קִצְפָּם. פְּעַם בַּפְּעַם הַתְּרוּמִים עָלַי גַּל מִיִּם גְּדוֹל וַיִּכְסֵּנִי וַיִּמְכִּיעֵנִי בְּמַעֲמָקִים... אֲךָ כְּרַגַּע שְׁבַתִּי וְאֵעַל עַל פְּנֵי הַיָּם וְאִשׁוּב לְרֵאוֹת אֶת שְׁמִי אוֹסְמְרִלְיָה הַכְּהוֹרִים. אֲנִי שְׁרִיתִי בְּרַגְלִי וַיְדִי אוֹחוֹת כְּכֹל מֵאֲמָצִי כְּחִי בְּסִירָת הַקְּסִינָה הַצֶּפֶה עַל יְדֵי וְשׁוּלְיָהּ לְמַעְלָה. הַסִּכָּה הַגְּדוּלָה, אִשֶּׁר רַחֲפָה עַל רֵאשִׁי, הִגְדִּילָה אֶת כְּחִי מִשְׁנָה. הַתְּאֲמִצְתִּי וְהַפְּכֵתִי אֶת הַסִּירָה, גַּם הָרִיקוֹתִי מִמֶּנָּה כְּמַעַט אֶת מַחְצִית הַיָּם אִשֶּׁר בָּאוּ בָּהּ וְאֶתְנַפֵּל לְתוֹכָהּ. מִשׁוּם קָמָן הָיָה קִשּׁוֹר בָּהּ תַּחַת הַסִּפְסָל וְאֶקְחָהוּ בְּיָדִי. בְּשִׂאֲרֵית כְּחוֹתִי הָרִיקוֹתִי מִן הַסִּירָה גַּם אֶת כָּל יִתֵּר הַיָּם אִשֶּׁר הָיוּ בָּהּ. הַיָּם שְׁקֵטָה וְאֲנִי נִפְלָתִי עַל שׁוּלֵי הַסִּירָה בְּלִי כֹחַ וְאֶרְדָּם.

כְּאִשֶּׁר הִקְיֹצוּתִי בְּכַר הַאִיר הַבְּקָר, וַיִּבְשָׁה גְרֵאוֹתָהּ לַעֲנִי מְרַחוֹק; וְלִשְׁמַחְתִּי רְאִיתִי, כִּי גַרְם הַיָּם וְרוּחַ צְפוֹנִית־מְעֵרְבִית וְשִׂאוּנֵי אֵלֶיהָ כְּמַהֵר חֵץ, אִז הוֹסַפְתִּי לְהַחִישׁ עוֹד יוֹתֵר אֶת נִסְעֵתִי זֶה בְּמִשׁוּם אִשֶּׁר בְּיָדִי, וְאַחֲרֵי עֵבֶר כְּשִׁלֵּשׁ שְׁעוֹת עֲמַדָה סִירְתִי לְחוּף אִי קָסוֹן, אִשֶּׁר, כְּפִי שְׂנַנְדַּע לִי אַחֵר בֶּן, גִּקְרָא בְּשֵׁם פּוּמְטוֹר־הַיְתָה, אֲחֵד מִקְבָּצַת הָאִיִּים (אֲרִיבִּיפְלֵג) הַגִּקְרָא בְּשֵׁם ”טוּמוּטוּ“.

III.

אוֹלָם אֲךָ עָלִיתִי אֵל הַחוּף וְהַעֲלִיתִי עָלָיו גַּם אֶת סִירְתִּי, הַתְּנַפֵּל עָלַי הִכָּר פְּרָאִים, בְּחֵמְשִׁים אִישׁ בְּמִסְפָּר, אִשֶּׁר הִסְתַּתְּרוּ בִּיגוֹת לְפָלְעִים הַנִּבְהָתִים הַמִּתְנַשְּׂאִים עַל הַחוּף וַיִּשְׁלִיכּוּנִי לְאָרְצִי. לַעֲמֹד עַל נִפְשִׁי וְלְהִלָּחֵם בְּגִדוֹר הַפְּרָאִים לֹא יָכֹל גַּם לַעֲלוֹת עַל לְבָבִי; כִּי מִי מִשְׁנַעַע וַיֹּאמֶר לְהִלָּחֵם לְכַדוֹ נִגַּד הַמְּשִׁים פְּרָאִים? וְעַל כֵּן נִתְהַיַּם לַעֲשׂוֹת כִּי כְּרִצּוֹנָם; וְכַכֵּן סִכְחוּנִי אַחֲרֵיהֶם אֵל לֵב הָאִי.

אַחֲרֵי מַהֲלֶךְ שְׁעָה הִבְיֹאוּנִי שׂוֹכֵי לְכֶפֶר מוֹשְׁבָם, שְׁהִיָּה כְּנוּי כָּלוּ סְכוֹת קְטַנוֹת, יוֹשְׁבֵי הַכֶּפֶר, הַנִּבְכְּרִים וְהַנְּשִׂים, הָיוּ לְבוּשִׁים רַק מִמְּתֻנְיָתָם וְלִמְשָׁת, וּמִמְּתֻנְיָתָם וְלִמְעָלָה הָיוּ עְרוּמִים בְּלִם; וּבִשְׂרָם הָיָה מְכֶסֶה בְּכַתְּבֵת־קַעֲקַע, מְנַהֵג הַפְּרָאִים לְקִשְׁט אֶת בְּשָׂרָם בְּצִבְעִים שׁוּגִים. כְּאִשֶּׁר רְאוּנִי יוֹשְׁבֵי הַכֶּפֶר הָרִימוּ בְּלִם קוֹל תְּרוּעָה וַיִּרְקְדוּ רְקִידוֹת מִשְׁנֹת מְאֹד.

אִז הִבְיֹאוּנִי לְפָנַי אִישׁ אַחֵר, אִשֶּׁר הָיָה, בְּנִרְאָה, רֵאשׁ הַשֵּׁבִט. הַפְּרָא הַזֶּה פָּנָה אֵלַי וַיְדַבֵּר בְּמִכְטָא כְּרוּר, בְּנִרְאָה בְּשִׁפְת פּוֹלִינְיוֹת צַהֲרָה, אֲךָ מִכָּל דְּבָרָיו לֹא הִבְיֹאוּנִי, לְרֵאֲבוּנִי, אֲף מִלָּה אַחַת. אֲנִי הַתְּאֲמִצְתִּי לְהַכְּיִנְתּוֹ בְּרִמְיוֹת, כִּי רָעַב וְצָמָא אֲנִי, וְהוּא הִנְיַע בְּרֵאשִׁו לְאוֹת, כִּי הוּא מִכִּין אֶת הַפְּצִי. אִז קָם מֵעַל הַכְּסֵא אִשֶּׁר יוֹשֵׁב עָלָיו וַיִּגֵּשׁ אֵלַי וַיִּמְשֵׁשׁ אֶת כָּל אֲבָרֵי לְרֵאוֹת אִם בְּרִיא וְשְׂמֹן אֲנִי.

הִדְאוּנִי דָאָה כְּבָה לְבְרִאוֹתִי, אוֹ אוֹלֵי מִצָּא כִּי תִפֵּץ אַחֵר? כְּאִשֶּׁר נּוֹכַחְתִּי וְרֵאוֹתִי מִהֵר הַצְּמִינּוּ הַפְּרָאִים יוֹשְׁבֵי פּוּמְטוֹר־הַיְתָה בְּאֵתְהַבֵּת אָדָם נִפְרָזָה, אֵלֶּה הָיוּ פְּשׁוּט אוֹכְלֵי אָדָם, וְהַשְּׁלִיחִים¹, הָאֲנְגְלִים, אִשֶּׁר בָּאוּ אֵלֵיהֶם לְהוֹרוֹתָם תּוֹרַת

¹ אֵלֶּה הַמְּפִיצִים בֵּין הַפְּרָאִים אֶת הָאֲמוּנָה בְּאֵל אַחֵר.

ביום ההוא הייתי לְאִישׁ קָדוֹשׁ, אֲשֶׁר כָּל הַנוֹעֵעַ בִּי
אחת דתו למות.

IV

שְׁלֹשׁ שָׁנִים חִייתי בְּקֶרֶב הַפְּרָאִים וְאֶהְיֶה מִכְבֵּד וְנוֹרָא
עַל כָּל יוֹשְׁבֵי הָאֵי. צְפָרִים, דְּגָיִם וְכָל זְמֶרֶת הָאָרֶץ הֵיא הוֹבָאוּ
בְתַרְוֹמַת הַקֹּדֶשׁ לְמִכְשֵׁף הַלְבָן (בֶּן קְרָאוּ לֹ).
מְעוֹנֵי הָיָה כְּבֵית-הַמִּקְדָּשׁ, אֲשֶׁר שְׂבָנָה בַת הַכְּפָה־
הָאֵלִילָה, שְׂוֹשְׁבֵי הָאֵי קְרָאוּ לָהּ "מִי־טְמֹטוֹ-נָבַח". שְׁתֵּי פְעָמִים
בְּהַדְרֵשׁ נֶאֱסָפוּ כָּל בְּנֵי הַשְּׁבֵט אֶל בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ לְרֹאוֹת אֶת
הַפְּלֵא הַגְּדוֹל וְלִשְׁמַע דְּבַרֵּי הָאֱלֹהִים הַיּוֹצֵאִים מִפְּרִשׁ מִפִּי
הָאֵלִילָה: "אֶבְאָ", "אֶמְאָ". וְאֲנִי לְבוֹשׁ בְּמַעֲוֵל לָבָן כְּשֶׁלַּג מִכַּהֵן
אִז לְפָנֶיהָ.

בְּשֵׁם רַעֲיָה מְצֹאֲתִי לִי שָׁם, אֶת תִּילִימִיפָה, בְּתוֹ שֶׁל קָמְה־
טוֹפִי, נִשְׂיֵא הַשְּׁבֵט. הִיא שְׂרָתָה אֶת "הַמִּכְשֵׁף הַלְבָן" בְּעִמְדָה
עַל כְּרַבֵּיהָ וְתִמֵּי מְאֻשְׂרָה מְאֹד בְּכַבּוֹד הַגְּדוֹל לַחַיּוֹת לִי לְרַעְיָה
בְּחַיִּים.

אֶדְלַעְתִּים קְרוֹבוֹת עֲלֶיהָ וְרַחֲמֵי הָאֱהוּבִים וְרַעֲי הַטּוֹבִים
וְזָכַר אֲרִצֵּי הַנְּחֻמָּה עַל לִבִּי וְאֶת־נַעֲנַע עֲלֵיהֶם מְאֹד. בְּיָמִים
הָאֵלֶּה לֹא יָכַלְתִּי לְהַבִּישׁ אֶל פְּנֵי אִישׁ וְאֶת־בוֹרֵד בְּמִקְדָּשׁ אֵלִילָתִי
זֶה הַזְּכוּרֹן הָאֶחָד, שֶׁתִּהְיֶה לִי עַל הָאֵי הַזֶּה מֵאָרֶץ מוֹלְדָתִי.

כָּרַב עֲנַג שְׁמַעְתִּי מִפִּי הַכְּפָה אֶת הַמַּלְיִם הַקְּדוֹשׁוֹת:
"אֶבְאָ" וְ"אֶמְאָ", אֲשֶׁר זָכַרְם הָיָה קְדוֹשׁ וְיָקָר לִי, וְהִיא הַיְתָה כָּל
נְחֻמָּתִי בְּחַיִּי בְּשֹׁלֶשׁ הַשָּׁנִים הָאֵלֶּה.

לְסוֹף בָּא יוֹם גְּאֻלָּתִי. אֲנִי מְלַחֶמָה צְרַפְתִּית, אֲשֶׁר הִלְכָה
לְתוֹר אֲרִצוֹת וְאִיִּם רְחוּקִים, בָּאָה וַתַּעֲמֹד לְפָנַי הָאֵי פוֹמְטוֹ-
הַיְבָה, אִז עֲזַבְתִּי אֶת הָאֵי וְאֶת כְּהַנְתִּי וְאֶרֶד בְּאֶנְיָה לְשׁוֹב
לְאֲרִצֵּי זְלָבִית אֲבוֹתֵי הָאֱהוּבִים.

לְפָנַי עֲזַבְתִּי אֶת הָאֵי מִסְרַתִּי אֶת הַסּוּד הַקְּדוֹשׁ שֶׁל הָאֵלִילָה
לְנִשְׂיֵא הַשְּׁבֵט קָמְה־טוֹפִי, וְאֶמְלֵא אֶת יָדוֹ לְעֵינַי כָּל בְּנֵי הַשְּׁבֵט
לְכַהֵן מִחֻמִּי.

וְלֹא אֲרַכּוּ הַיָּמִים וְאֲנִי שְׂבָתִי רִאֲיִתִּי אֶת פְּנֵי הוֹרֵי וְקְרוֹבֵי
וְרַעֲי הָאֱהוּבִים.

אֶךְ גַּם עַתָּה יֵשׁ אֲשֶׁר אֲזַכֵּר בְּדַאֲבוֹן לֵב אֶת הָאֵי, וְאֶת
תִּילִימִיפָה רַעֲיִתִי הַטּוֹבָה, שְׂבִיּוֹם הַשָּׁנִי לְעֵזְבֵי אֶת הָאֵי בְּטָרְם
הִלְכָה עוֹד אֲנִי מְלַחֶמָה לְדַרְכָּהּ, מִתָּה מְסַכְּנָה עַל יְפֶת הַיָּם
מֵרַב צַעַר וְנַעֲגוּעִים עָלַי.

* * * תְּרָגוּם *

אִז יִרְעֵתִי, כִּי נִצַּלְתִּי. כֵּן, הַכְּפָה הַנִּפְלְאָה הִזְאֵת אֲשֶׁר
נִשְׁלַחָה, כְּנִרְאָה, בְּאֶנְיָה לְבַת אַחַד הָעֲשִׂירִים בְּאוֹסְטְרַלְיָה, אֶךְ
הָאֶנְיָה, אֲשֶׁר נִשְׂאָה אוֹתָהּ, נִשְׁבְּרָה גַם הִיא וְהַכְּפָה נִפְלָה עִם
יְתֵר הַשִּׁלָּל בְּיַד הַפְּרָאִים הָאֵלֶּה — הַכְּפָה הַנִּפְלְאָה הִזְאֵת תִּהְיֶה
לִי לִישׁוּעָה. כְּבָרַק אֹדַר בְּעֵבִי הַעֲנָן הַכְּרוֹק כְּמַחֵי אֶת אֲשֶׁר עָלַי
לְעִשׂוֹת. כְּרַנַּע נִפְלְתִי אִפְסִים אֲרִצָּה לְפָנַי הַכְּפָה הַיְפָה, כְּאֵלוֹ
הַיְתָה אֵלִילַת אֲרִצֵּי. אֶת מִצְחֵי הַנַּעֲיָתִי אֶל עַפְר הָאָרֶץ וְנֶאֱקוֹת
מְרוֹת פְּרָצוֹ מְגֻרֹנֵי.

דְּרוֹשׁ הָיָה לְפַעַל עַל הַמְיוֹן הַפְּרָאִים הָאֵלֶּה, אֲשֶׁר עָמְדוּ
כְּנִצְיָבֵי שִׁישׁ וְלִמְשׁוֹ עֵינֵיהֶם לִי, לְרֹאוֹת אֶת אֲשֶׁר אֶעֱשֶׂה. אַחַר
קָמְתִי עַל רַגְלֵי וְאֶנְשׂ אֶל הַכְּפָה כִּירְאֵת הַכְּבוֹד, בְּכַרְיֵעוֹת
וּבְהִשְׁתַּחֲוִיּוֹת רַבּוֹת לְקַחְתִּיהַּ מִן הָאָרֶץ וְהַעֲמַדְתִּיהָ עַל רַגְלֶיהָ.
כְּרַנַּע הִתְחַלְתִּי לְקַרֵּא בְּרַנְשׁ אִיוֹ תַפְלָה בְּשָׂפָה הַרוֹמִית
וְאֶצְבְּעוֹתַי מִשְׁשׁוּ בְרַעְדָה אֶת כָּל עֵינֵי הַכְּפָה. פְּנִיָתִי אֶל
הַפְּרָאִים וְהִנֵּה כָּלֶם מְבוֹטִים אֵלַי בְּעֵינִים לְמִישׁוֹת וּבְפִיּוֹת פְּעוֹרִים.
אִז רְמוֹתֵי בְּרִדִי אֶל הַנִּשְׂיָא בְּתַנּוּעַת-מִצְוָה, וְכְרַנַּע נָפַל
עַל פְּנֵי אֲרִצָּה, וְאֶחְרָיו כָּל הַפְּרָאִים הַפְּרִים לְמִשְׁמַעְתוֹ. וְאֲנִי
הוֹסַפְתִּי לְקַרֵּא אֶת תַּפְלָתִי וְלִמְשׁוֹשׁ אֶת גּוֹפָה עַד אֲשֶׁר מְצֹאֲתִי
אֶת חוֹר הַמַּפְתָּח בֵּין קִמְטֵי שְׂמֻלְתָּהּ הַיְפָה, אִז וְעָקַמְתִּי וְעָקַה
גְּדוֹלָה וְזָמְרָה, לְמַשֵּׁן לֹא יִשְׁמַע קוֹל הַמַּפְתָּח כְּסוֹכְבוֹ בְּחוֹר
הַמִּכְוֹנָה.

כְּרַנַּע הַתְּנַפְלָתִי עַל נִשְׂיֵא הַפְּרָאִים, אֲחֻמֵּי בּוֹרְעוֹ וְרְמוֹתֵי
לֹא לְהַבִּישׁ אֶל הַפְּרָאָה הַגְּדוֹל, אֲשֶׁר נִגְלָה לְעֵינַי.

פְּלֵאֵי פְּלֵאִים! הָאֵלִילָה הַיְפָה הַנִּיָּעָה לְאֵט אֶת רֹאשָׁהּ,
פְּקַחָה אֶת עֵינֶיהָ הַגְּדוֹלוֹת וְהַכְּחָלוֹת כַּתְּבֵלַת הַשָּׁמַיִם, וַתַּנַּע אֶת
זְרַעוֹתֶיהָ הַחִישׁוֹפּוֹת הַלְבָנוֹת כְּשֶׁלַּג אֲנָה וְאֶנְה, אַחַר פְּתַחָה אֶת
שְׂפָתֶיהָ הָאֲדָמּוֹת וַתַּצְפֹּף: אֶבְאָ! אֶמְאָ!

הַפְּרָאִים הַבִּיטוּ אֶל תַּפְחָהּ כְּמִי בְּשִׁמְמוֹן.
כְּעֵבֶר רַנְעִים מִסְפָּר בְּטָרְם מְלֹאוֹ עוֹד הַמִּשְׁתַּת הַדְּקוּם
לְתַנּוּעַת הַכְּפָה, פְּרִשְׁתִּי אֶת כְּפִי בַתַּפְלָה וּבְתַחְנוּגִים אֶל הָאֵלִילָה
הַיְפָה עַד אֲשֶׁר הִרְגִיעָה, שְׂפָתֶיהָ וְעֵינֶיהָ סָגְרוּ, רֹאשָׁהּ חָדַל
מִהַתְנוּעֵעַ, וְזְרַעוֹתֶיהָ נָפְלוּ עַל צְדִיָּה.

נִשְׂיֵא הַשְּׁבֵט שֶׁהָיָה גַם מִכְשֵׁף הַשְּׁבֵט הַתְּנַפֵּל לְפָנַי וְנִשְׁקַ
אֶת רַגְלֵי, וְאֲנִי הַבְּטַחְתִּי אֵלָיו בְּנֶאֱוֹן וּבְמַנּוּחָה כְּאִישׁ הַיּוֹדֵעַ אֶת
עַרְכוֹ הַרָב. רָאוּ הַפְּרָאִים אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה נִשְׂיָאָם וַתִּתְנַפְּלוּ גַם
הֵמָּה לְרַגְלֵי, וְכָל אֲבָרֵי גּוֹפֵי רָעְדוּ מִפְּחָד.

חרשות.

הרע אני? אמרי לי אם...
לא? מדוע זה יורח להם אף השמש,
מדוע יתענגו רק הם?"

נפר היה פי מרגישה היא את מרירות נפשו של הילד האמלל המוטל במרתף האפל והצר, ושואף אל אור השמש ואל ריח השדה. כמו כן יפה היתה קריאת השיר. שעון מפה תיק-תיק-תק" ושנדפס ב"עולם קטן" גליון ראשון שנה שניה. אף יותר יפה היתה קריאת השיר. בשביל המשיח" (שנדפס ב"עולם קטן" שנה ראשונה חוברת מ"ד). גערות קטנות יושבות ומכניות. פרסות פרול בשביל סוסו של המשיח". רוקמות. אפוד משי בשביל אדני המשיח" ורגל יהודה בשביל המלך המשיח". וכישואלת אותן חברתן פעם בפעם: מה הן עושות? הן מתרוממות ועונות בנאון: בשביל אדני המשיח".

הציונים שהיו שם נתנו לתלמידות כרטיסים מצירים של הוצאת "לבנון" על השירים העברים אשר שרו וקראו לפניהם. ככלות החגיגה שרו התלמידות בלויית הפסנתר את שיר התקודה".

יום טיול. — יום ל"ג בעומר הוא יום חג וטיול לאחינו הירושלמים מימים ימימה. ביום הזה יוצאים בני ירושלים בקטן פגדול ומטיילים בשדה שמעון הצדיק אשר מחוץ לעיר. בשנה זו התעוררו טובי צעירי ירושלים ויקימו שם אהל ובו מכרו מיני מתקה, גוזו (מירסודה) ומי לימון לאחינו המטיילים ואת הרוח הקדישו למוכת אחינו שרודי קישונב.

יום הסיום בבית ספר עברי. — ביום העשרים ושנים להדש סיון חגנו בבית הספר לנערות של העלמה אלישבע רבינוביץ. את הניגת הסיום לתלמידות שגמרו חק למודי איוז מחלקה ונעלו לגבהה ממנה. החגיגה החלה בנגינת השיר. הוי, צלצלו במצלמים, אשר הושר בפיו התלמידות בלויית הפסנתר. אחריו בן קראו התלמידות בנעימה שירים עבריים, רוסים ופולנים. רשם נעים מאד עשו התלמידות בקראן ברגיש את השיר היפה "במרתף" שנדפס ב"לוח עולם קטן". נפר היה שהילדות מרגישות ומכניות היטב מה שהן קוראות. וכאשר עמדה הילדה הקטנה בתור הנער החולה ותתאונן באזני אמה על פי תכן השיר:

הרע אני, אמי, מיתר הילדים?

נשי מדן בשביתה. (עי"פ ציורים עתיקים).

ראש הר הקר.

ג ד ב ו ת

בעד יתומי ההרונים בקי שינוב:
 עי ליפא לרר (ורשה) נאספו מאת: ליפא לרר, הלל
 יונפלד—כ"א 25 ק'; אפרים יונפלד, וליק ליברמן, פ. פלמבוים,
 —כ"א 10 ק'; חיים בכר—6 ק'; מנשה יונפלד, דוב פול, אלעזר
 מרגליות, יעקב אינשליך, ולמן מיסוליון, דוד יוסבוים, ד. יונפלד,
 משה קרפלוביץ—כ"א 5 ק'; דוד לרר—4 ק'; סיה: 1,30 ר. —
 מ. מולק (לינקובד)—3 ר. —שמואל יהושע פרושנסקי (ורשה) —
 2 ר. —ברוך רונצינג (סלוצק)—50 ק'. — אברהם הינדן (טורופק)
 — 35 ק'; חיים לויט (שם) — 20 ק'. — בן ציון בוקין וולמן קים
 (דולמפול) אספו סך 2,15 ר' מאת: י. טפליצקי, י. ברמר, א.
 שצירוביצקי, ד. כהן—כ"א 20 ק'; ב. בוקין, ז. קים, מ. בוקין, מ.
 צ'רנקו—כ"א 15 ק'; א. ארמן, י. קוקין, נ. מקרביץ, ש. לוינסקי,
 ס. קנבסקי, מ. רדומילסקי—10 ק'; ר. גולדשטיין—5 ק'; ש.
 יולבסקי—4 ק'; גלקן וברזיל—כ"א 3 ק'; ולמן מנבו—15 ק'
 למשלוח הכסף. — אפרים הורטובו (פסטוב)—1 ר. — אברהם
 בראוור ואליוה ליפשיץ (ביסגולה) אספו 1 ר. — רחל נובסלצקי
 (קורמן) אספה 1,40 ר. אגרת, צעירי ציון, בוישטינץ שולחת 1,35
 ק' (אחרי נכיון דפורצו) שאספה מאת חבריה: יצחק כהן, מרדכי
 גויביר—כ"א 20 ק'; רשה שטרנפלד—15 ק'; יעקב רבינון,
 צבי רבינון, ראובן לינדה, חיים רבינשטיין, ח. ז. שילר, יצחק
 אויסניק, דבורה ברוקובסקי, שושנה וילקוביטשקי—כ"א 10 ק';
 שמחה מס, פסח פרלשטיין, רבקה לינדה—כ"א 5 ק'. — תלמידו
 החרר, יודוביץ (ביקמטשה) שולחים 4,20 ר' אשר אסף הנער
 מאיר ברנר מאת: מאיר ברנר—25 ק'; מנשה רצ'נינון, יצחק
 ברוסקי, עמיל טריטנברויט, שלמה ברנר, דוד קל—כ"א 15 ק';
 בן ציון ספיטשינצקי—20 ק'; מבית הספר, שירצמן—60 ק';
 שמואל פינקל—12 ק'; רפאל טרנרמן—13 ק'; יוסף יודקוביץ—
 12 ק'; זוויל פישמן—11 ק'; אברהם יעקב גולדמן, לוי רטן, דוב
 רויכמן, גרשון ספיטשינצקי—כ"א 10 ק'; עוד מאנשים אחרים 1,50
 ר'. — מיכאל מקרובסקי (כפר אלכסנדרובקה)—75 ק'; ברוך שרמן;
 דוד ציוק (יונקוב) אספו סך 3,30 ר' (אחרי נכיון המשלוח 3,09
 ר') מאת: דוד ציוק—50 ק'; אליהו שטרנוס, סנדר ציוק—כ"א
 20 ק'; ברוך שרמן, אויזיק בלינדה, אהרן פקר, בני פוסטיליניק,
 אברהם ציוק—כ"א 15 ק'; יוסף פיקמן, יהודה ליב צלניקה, משה
 הקטשה, שלמה אוסטרובסקי, בני קוצליר, חיים קרסני, חיים
 רייפערד, יונה רוינסקי, שינדל ואסתר בוטשמן—כ"א 10 ק'; יעקב
 זילברמן, נחום דולנשט, אברהם ורדה, חיים ברוך ורדיכה, דוד
 גרינברג, יצחק קשניר, צבי וקסלר, דוב שורץ, מאיר רכמן, יהושע
 צבי הוכלנר, פנחס גלומן, בן ציון מטרניחובסקי, יוסף פוסטיליניק,
 רבקה רייפערד, שבע קיסלינקי—כ"א 5 ק'. — וינה שקלר, ישראל הרץ
 ודוד שפק (רושצה) אספו סך 5,28 ר': על חתונת חיה עם בן
 נילה אשר גולדמן במקום ריקדת רשטי (2) — 38 ק'; עמיל הרץ
 ישראל הרץ, ריזל שקלר, וינה שקלר—כ"א 20 ק'; הרבנית שפיר,
 לאה גליצקי, דוד וינשטיין, בצלאל מלר, פישל שקלר, דוד שפק
 —כ"א 15 ק'; מורס מר י. ט. פלוך, עדה וינשטיין, דינה קצב,
 מלכה שקלר, נטע קרמר, צפורה בת ציון, אויזיק יוסברג, חסיה
 הורוויץ, מתתיהו זקל, מרישה שוסטער, בלומה מורמלשטיין, לבה
 סמולה, גיטל וינשטיין, דבוסה בלינק, גיטל קרוצק, מרים בת ציון,
 רוזה פינקלשטיין, עמנואל שקלר, דבורה ציטרון, —כ"א 10 ק';
 משה שטרייברג, שינצה נסרמן, שינצה פלוך, פינה ציטרון, ינטה
 צרלק, חסיה מוטשניק, רחל קלינמן, רחצה רויזמן, שרה ביילה
 רויזמן, רחל קרפ, דינה זילברברג, טוביה זפרן, פינה בת ציון,

דבורה מיטלבוים, שרה קרישטמאן, מרים פינקלשטיין, גולדה
 רוינברג, יוסף פינקלשטיין, שרה שג'ר, דבורה שפק, גרשון שקלר,
 שמעון גריל, אוסר גריל, דוד שטרייברג—כ"א 5 ק'. — יוסף חיים
 לפז ורעו קובינסקי (עקבה) אספו מילרי עירם סך 5,86 ר' ונשלחו
 אלינו עי מורס בונרצ'וב (אחרי נכיון הוצאת המשלוח) סך 5,16 ר'.
 ואלה שמות המנדבים: ולנטה יונון ושמחה בם—כ"א 1 ר'; רחל
 יפה—25 ק'; רחל קירשבוים—20 ק'; משה ברוובסקי—18 ק';
 יוסף לפז—15 ק'; בריינה בוכויר, רחל בוכויר, חנה יורובסקי,
 קר סטירס, יצחק טאובר, אבא ליטונוב, משה ליפשיץ—כ"א 10
 ק'; אברהם יצחק חנין—7 ק'; אהרן קובלנוב—6 ק'; יוסף חיים
 לפז, חיים לסקוב, ולמן קובינסקי, לאה ניון, זרח פרומן, מסייה
 גרשוני, רפאל זילברמן, דוב סינליקוב, שמואל טרוצקי, אברהם
 מילקובסקי, ליבא יורובסקי, חנן מילובלסקי, ניסן אורלוב, משה
 אורלוב, פרידה כרהילובסקי, חנה משילוק, ולמן סהנוביץ, ישעיה
 פירשטיין, שמיאל צירולסקי, צבי צירולסקי, שמואל פטירס, אסתר
 גרינבלט, יצחק לסקוב, מחלה לסקוב, רחל קרונלינסקי, אסתר
 קובינסקי, ברל פיק, שמואל טרסקונוב, שתי אחיות ניטלר ושלושה
 בני יוסברג, הילד קנצברג וחיים זהט ביחד—כ"א 5 ק'.

בעד תלמידי ביה"ס ב' פו: אפרים סנדרסקי—
 50 ק'. —
 בעד יתומי הסופר ברודס: מיכאל מקסובסקי
 (אלכסנדרובקה)—25 ק'. —

המיל: הוצאת "זושיה" בורשה.
 העריכים: א. ל. בן ראביגורוד וש. ל. גרדון.
 ככתב ת"ע, עולם הקטן":
 КНИГОИЗДАТЕЛЬСТВО „ТУШІЯ“, ВАРШАВА.
 Verlag „TUSCHIAH“, Warschau.

הדפסה השנייה

(הדפסה ראשונה)

עם לוח ליש ענינים

בחינוך לילי מי שאחזק עם בריה
 בתלמידי אחר ויל כל איש יחיה
 את ימי החיים משנת 1902 עד
 1907, המצאית הוא הסתורם
 הנודע, כל צד י. פ. ר. יודת
 תלמידי מועצות נכספיות החינוכי
 יושבות ב"ה ללודוויג שישה עטים
 קרופטא אחר בעד 1 ר"ה
 לסתורם ראבאט חנוך לשישים
 ר-2: אל תהוהקראת: B. Terebintsky, Barmians
 T. Lofsky, אצל התבטא: Barmians, Danica 12/11.

לצבי ולכבוד הגוי כלו י"ל:

המקהלה

או גלריה של משוררי ישראל.

קבץ (אלבום) 94 תמונות משוררי עמנו, מלבד תמונה
 אלוטריות ושער מזהב. למקהלה ערך ספרותי ואומנותי. לכל
 התמונות ביוגרפיות מדויקות ותנצנים מעשיהשב ושולל צנעים.
 המקהלה היא נאה ויאה לעלא מן כל תשבחתא
 ומסוגלה בתור פרס לתלמיד. דרוך לגר מצוה וכלי חמדה לכל
 הדונל בשם ישראל. גדל מדתה יבוע גליון, מכורכה כבד
 ומוזהבת, מחירה באנגליה 5 שיללינג 6 פננס, עם המשלוח 6
 שיללינג, ברוסיה עם המשלוח באחריות 3 רובל (בשטרות רוסיה,
 או במרקאות הפוסתה כנות 10 קאפ). ובערך זה כנסף שאר
 הארצות, להשיגה בכתי מסחר הספרים.
 למחירים ראבאט הגון, הסוכנים הראשים הם.

GREENBERG & Co., (1-2)
 LONDON: 80 Chancery Lane, W. C.

הספר מיוחד לעולם קטן.
הפרק
 יהיו פרטני בני החורים
 והמרים.

א) להקנות הידע מרשות הפרט לרשות העבור
 י. גלם: ה) השמה השמות והקולות בקריאה — ישראל יוסף מייקום; ה) הקריאה העברית (המשך) — בן זאב;
 ו) לשאלת המורים — י. גלם; ז) בקרת ספרים — י. גלם; ח) תשובה למבקש — י. אונזיצקי; ט) כתיבה.

יצאה לאור החוברת הכפולה ה' — י' (אדרתניסן) היה תכנה:
 א) חסונות האופי של הילדים (המשך) — א. בן צבי; ב) העיונות על דבר התנ"ך (המשך) — י. גלם; ג) תשובה למבקש — י. אונזיצקי; ד) כתיבה.

I לילדים:

1) קובץ שיחות קטן (שיחה) מאת ר. נוסטפסון, תר"נ. פינס. 2) יודי המלך עמינדב (שיחה) — הנ"ל, תר"ה. 3) הרועה ובת המלך (אגדה) — הנ"ל, תר"י. ב. לבנה. 4) המלך אשר שנתו נגזלה, בן פרחי ששון (אגדות) — הנ"ל, תר"ה. 5) ארבעים שורדים (אגדה ערבית) — תר"פ. סילמן. 6) שלשה אחים (שיחה) — ר. גוסטפסון, תר"נ. פינס. 7) רחוב הזהב (אגדה עברית) — 5. ל. ויול, תר"י. ב. לבנה. 8) אן עשר ואשר, בן גדול העליליה (אגדה ערבית) — תר"ה. 9) גמול ישרים או רחוב מיוז, בן הרמב"ם ודויעלם האלם (אגדות עבריות) — 5. ל. ויול, תר"ה. 10) החבצלות (ספור) — רוטשיץ, תר"נ. פינס. 11) הכליזה החסידה (אגדה) — הויף, תר"י. ב. לבנה. 12) אן פרעה מלך מצרים (ספור הסטורי) — ד'ספירל, בן בלבים (אגדה מדרשית) — תר"ה. 13) איש בלי לב (אגדה אנגלית) — תר"א. ליבושיצקי. 14) הדיג והדהג (אגדה כהרונים) — א. ס. פוישקן, תר"ה. 15) ל"ג בעומר (ספור) — ש. דינר. 16) הכלה האמתית (אגדה) — האחים גרים, תר"ש. ברמן. 17) יוחנן הנאמן (אגדה) — הנ"ל, תר"ה. 18) הרח אוהב הכסף (ספור הולנדי), בן עשיר אמלל (אגדה) — תר"פ. סילמן. 19) המלך שלמה ומשחקי השחמט (אגדה מזרחית) — תר"א. ב. לבן. 20) אן אבן (אגדה עברית) — ל. פיליפזון, תר"פ. קפלן. 21) אח ואחות (ספור) — תר"ה. 22) גלית הנדב (ספור) — תר"א. ליבושיצקי. 23) לבנת שלג (אגדה) — האחים גרים, תר"ש. ברמן. 24) השד ושלוש שערות הזהב (אגדה) — הנ"ל, תר"ה. 25) אן בית היער, בן הנחש הלבן (אגדות) — הנ"ל, תר"ה. 26) אן הכרקה, בן אשר ועני (ספורים) — י. ב. לבנה. 27) כל אגדות ישראל (חלק א'), 24 חוברות — תר"ה. 28) ילד מצד (שיחה) — א. ברומס לובסקי. 29) 58—61 משלו ילדים (3 חוברות) — ש. ל. מ. 30) מעשה בנבוכדנצר שנהפך לדב (ספור) — י. צ. לוין. 31) 75—61 למען אחי הקטנים (שירים מקוריים ומתרגמים, 15 חוברות) — א. ליבושיצקי. 32) 78—76 מיגון לשמחה (ספור) — כ. שנירט, תר"י. ב. לבנה. 33) 79 ימים מקדם (ספור) — מ. הורליק. 34) 80 ילדים עובדים (ג' ספורים): 1) יעקב, 2) ימיכה, 3) רחבה) — י. גרוזובסקי. 35) 90—81 שיחות ילדים (10 חוברות) — י. שטינברג. 36) 93—91 למך ולמך (ספור-אגדה) — י. צ. לוין. 37) 95—94 נח כתבה (ספור-אגדה) — תר"ה. 38) 97—96 העצמות היבשות (ספור-אגדה) — תר"ה. 39) 99—98 הפחה

הרועה (אגדת בני קדם) — תר"ב. רובינוק. 100) מעשה בן מלך (אגדה) — הנ"ל. 101) אן החסידה, בן החירה (אגדות) — האחים גרים, תר"ש. ברמן. 102) אן יקמן הנכנן, בן זלפה החכמה, ג' המסחר הטוב (אגדות) — הנ"ל, תר"ה. 103) אן מלך הר הזהב, בן שלומית ושלמה (אגדות) — הנ"ל, תר"ה. 104) אן ארון הזכוכית, בן החתן השורד (אגדות) — הנ"ל, תר"ה. 105) עפר האילים (אגדה) — הנ"ל, תר"ה. 106) בת היחידה (ספור) — תר"א. ליבושיצקי. 107) המזמרת הקטנה (ספור) — תר"ה. 108) אן המשורר העני, בן דבורה הזקנה (ספורים) — תר"ה. 109) מעשה בשלמן אחד (אגדה ערבית) — תר"ה. 110) אן המלאך הנואל (בן הכוכבים שאבדו (פנטסטיה) — תר"ה. 111) כל אגדות ישראל (חלק ב'), 45 חוב' — י. ב. לבנה. 112) צפור-הזהב (אגדה) — האחים גרים, תר"ש. ברמן. 113) החיט אמין הלב (אגדה) — הנ"ל, תר"ה. 114) רמוצה (אגדה) — הנ"ל, תר"ה. 115) אן אפה אדומה, בן הקציעה (אגדות) — הנ"ל, תר"ה. 116) רעת האווים (אגדה) — הנ"ל, תר"ה. 117) אן מלך והלביא (אגדה מזרחית, ג' חוב') — תר"ה. 118) רזנשטיין (164) דבורה (אגדה) — תר"פ. קפלן. 119) איה-הסוף (אגדה) — תר"א. רזנשטיין. 120) נפלאה (ספור) — תר"ה. 121) חיים רבינוביץ. 122) אן רבי אליעזר בן הורקנוס (תולדה) — י. כיווהם, בן מעשה באיש מופת (ספור) — ק. ל. סילמן. 123) שולמית (אגדה, מוכי שלמה מלך ישראל) — י. שטינברג. 124) אן גבה מעל גבה (משל), בן המנדרין והבנדיקט (בריחה) — תר"י. ב. לבנה. 125) פתח כנותר 4 פת' — פת' לכל חוברת או לשלוש בוחר 2 ק'; כל 5 חוברות כפרד קטן אחר מ' כבר יאנוס 25 ק'. פת' 4 ק'; כל 10 חוברות כפרד אחר מ' כבר 50 ק'. פת' 6 ק'; כל 15 חוברות כפרד אחר מ' כבר 75 ק'. פת' 10 ק'. פתח כל אגדות ישראל מאת י. ב. לבנה (מאסף ספרים) (פורסם קב' ח"א ה' הדר 1.13.14 מאת י. קאפץ ה"ב בשני כרכים מ' הדר 1.15.16 מאת י. קאפץ ה"ב). פתח ה"א 14 קפ"ס. פתח ה"ב 14 קפ"ס. פתח ילקוט ספורים (יד ספורים) מאת י. ב. לבנה (מאסף ספרים) 56 ק', מ' הדר 70 ק'. פת' 10 ק'.

II לנערים:

1) א—ב) מלחמת אחים (ספור ע"פ הונא). י. ב. לבנה. 2) ג) אגריפס הראשון (ציור הסטורי). א. ז. רבינוביץ. 3) ד—ה) השבוי בקוקן (ספור-טולסטוי) — תר"ה. 4) ו—ז) המהימני האחרון (ספור ע"פ קופר). י. ב. לבנה. 5) ח—ט) אי בורניא (ספור מסע ע"פ מיינדר). א. ז. רבינוביץ. 6) י) בני משה (אגדה). ל. מ. קלר. 7) ז) הנדחים בירכתי צפון (ספור-מסע). תר"פ. ס. א. זנשטרט. 8) טז—כ) מנבורי האומה (תולדות ישראל ע"י ביוגרפיה). 5 חוברות: 1) עורא ונחמיה; 2) שמעון הצדיק וחנני

כנו; 3) יהודה המכבי; 4) שמעון בן שטח ושלומית אחותו; 5) הלל הכבלי (הוקן). ש. ברמן. 9) כא—כח) בן המלך והעני (ספור ע"פ מרק טוען). 5 חוברות. י. גרוזובסקי. 10) כו—כט) האח העור (ספור ע"פ גרן). 4 חוברות. י. ב. לבנה. 11) ל) הצעד הראשון (ספור). תר"פ. קפלן. 12) לא—לה) מחיי המבע (ספורים מחיי החיות, פ. ברנדל). 5 חוברות. תר"י. גרוזובסקי. 13) לו—לג) מנבורי האומה (כנ"ל) 15 חוברות: 6) רבן גמליאל חוקן; 7) אלעזר בן חנניה הכהן יוחנן בן לוי; 8) רבי יוחנן בן זכאי; 9) רבן גמליאל דיבנה; 10) רבי יהושע בן חנניה; 11) רבי טרפון; 12) רבי ישמעאל בן אבישע; 13) רבי עקיבה בן יוסף; 14) שמעון בן-כוכבא; 15) רבי מאיר; 16) רבן שמעון בן גמליאל; 17) רבי שמעון בן יוחאי; 18) רבי יוסי חלפתא; 19) רבי יהודה הנשיא, חוברת א'; 20) רבי יהודה הנשיא, חוברת ב'. ש. ברמן. 14) נא—נב) הנודד דקין (ספור). ד. א. טייטל. 2 חוב' תר"א. ריבושיצקי. 15) נג—נד) ברונא הנודד (ספור). תר"א. ריבושיצקי. 16) נח) שני המלכים (ספור). תר"ב. רובינוק. 17) נו) נחל דמעה (אגדה קוקית). תר"ה. 18) נז—נח) יונת המלכה (אגדה). תר"פ. רודיוב. 19) נט—ס) חכמת העמים (ספורים לבולוי). תר"י. גרוזובסקי. 20) סא—ע) מנבורי האומה (כנ"ל) 10 חוברות: 1) רבי הניא בן חמא; 2) רב (אבא אריבא); 3) הנ"ל; 4) שמואל (יחזקאי); 5) רבי יוחנן בן זפחא; 6) הנ"ל; 7) רבי שמעון בן לקיש (רוש לקיש); 8) רב הונא זבד יהודה; 9) רבי אבהו; 10) רבה ורב יוסף. ש. ל. מ. ברמן. 21) עא—עג) א) אהבת אים (ספור). 2) יהוקאל (ספור). י. שטינברג. 22) עד) 1) שכולה; 2) כתב הזבובים, 3) האח והאחות, 4) החסיד והחסידה (מעשיית). הנ"ל. 23) עה) 1) ישרה בת אשר, 2) צפורה (אגדות). י. שטינברג. 24) עו) 1) חץ תשועה, 2) מלת פלאים (אגדות). הנ"ל. 25) עז) 1) תמרים של חמשה עשר, 2) גור הדון (אגדות). הנ"ל. 26) עח, עט) 1) צחוק שפתים (ספור). 2) האישף (ספור). י. ב. לבנה. 27) פ) במקום דרשה (מחזה לילדים). י. ח. טביוב. 28) פא) נשף פורים (מחזה לילדים מערכה אחת). מ. מונסביץ. 29) פב) החמטן הקטן (חיוון בעלילה אחת וחמשה מחזות). מ. הורליק. 30) פג—פד) מוסר נער רע (חיוון פכמונה עשר מחזות). תר"ה. 31) פה) העניים (חיוון בעלילה אחת וחמשה מחזות). תר"י. מ. זלקינד. 32) פו—פז) מחיי המבע (ספורים מחיי החיות, פ. ברנדל). תר"י. גרוזובסקי. 33) פח) מחיי הילדים בארץ ישראל (ספורים). חמדה בריהודה. פתח כל חוברת 6 ק'. פת' לאחד או לשנים 2 ק'; כל 5 חוברות כ' בכיבדה יסא 40 ק'. פת' 6; כל 10 חוברות כ' הדר 80 ק'. פת' 10 ק'.